

U OVOM BROJU:**ŠTA JE ČOVEK?***Chuck Smith***JOSIF***Steven Campbell***SPASENJE
JE BOŽJE DELO***Matthew J. Slick***ŠTA JE LEGALIZAM?***G. Brahman***KAKO RASTE
VAŠE POVRĆE?***Džon Dž. Rajzinger***misaone refleksije****Smešna strana...****SIONSKA TRUBA**

Uredništvo: Jan Vareca, Marina Bako, Branko Milijašević, Vlatko i Jelena Dir, Ante Miliša. **Saradnici:** Janko Bako, Marika Eterović, Mansel i Jelica Makaji.

www.siont.net

Po Božjem redu stvari, životu uvek prethodi smrt.

Pšenično zrno ima u sebi mogućnosti da da mnogo novih zrna, ali najpre to jedno zrno mora da padne u zemlju i tu umre. Samo posle svoje smrti njegove pune mogućnosti će se osloboditi, i od zrna koje umire dolazi bogat i novi plod. Ovaj princip nije samo jedna zanimljiva ilustracija iz prirode; ako želimo da naš život bude plodan, i mi, takođe, moramo biti spremni da umremo vlastitim interesima, da bismo počeli živeti za Božje ciljeve i da bi Bog mogao se očitovati kroz nas.

Ideja o umiranju ni je nimalo privlačna nikome od nas, jer to znači odricanje ili gubitak, nesreću i neizvesnost. No, hrišćanin mora doneti odluku za koga će živeti: Da li za sebe ili za Boga? Šta znači "umreti sebi"? Najjednostavnije objašnjenje toga bi bilo: "Ne živeti za sebe". Neko je rekao: "Carstvo Božje naseljavaju srećni ljudi. Ljudi koji su uspešno izlečeni od svake sebičnosti."

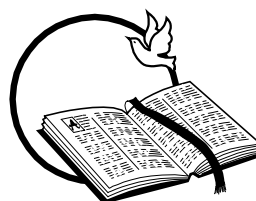
Zamislite se nad tim malim zrnom pšenice koje je odlučilo da umre u zemlji, da li ono zaista umire? Ne, ono nastavlja da živi kroz svoj veliki rod, koji ostaje i koji se dalje umnožava.

Dragi naši čitaoci,

nastojmo živeti dostojno Hrista. Služimo Gospodu u svakoj poniznosti (Dela 20:19; Kol. 3:12; 1. Pet. 5:5-6). Budimo svesni da svako naše delo, reč, ili žrtva postaje svedočanstvo - seme posađeno u njivu Božjeg carstva - za neka nova svedočanstva.

"Zaista, zaista vam kažem: Ako zrno pšenično padnuvši na zemlju ne umre, ono jedno ostane; ako li umre mnogo roda rodi. Koji ljubi dušu svoju izgubiće je, a ko mrzi na dušu svoju na ovom svetu, sačuvaće je za život večni." (Jn. 12:24-25 RDK)

Vaša, SIONSKA TRUBA.



ŠTA JE ČOVEK?

Chuck Smith

- U poređenju sa nebesima... Šta je čovek?

Jedan od nesrećnih nus-proizvoda našeg urbanog društva sa svojim rezultatom zagađenog vazduha i blistavih svetala jeste da više ne možemo jasno da vidimo nebeski svod. Mislim da bi svako ko živi u gradu trebalo da pobegne u pustinju ili na planine barem dva-tri puta godišnje kako bi mogao da pogleda prema gore i podseti se na slavu neba. Nažalost mi zaboravljamo na sva prostranstva univerzuma, jer ne možemo da ga u potpunosti vidimo. Počinjemo da razmišljamo o ovom svetu kao zatvorenom, ali kada pogledamo u nebesa počinjemo da shvatamo kako je velika ta Božija tvorevina!

Biblija kaže da je slava Božja veća od samih nebesa. Psalmista David je rekao: "Gospode, Gospode naš! Kako je veličanstveno ime Tvoje po svoj zemlji! Podigao si slavu svoju više nebesa... Kad pogledam nebesa Tvoja, delo prsta Tvojih, mesec i zvezde, koje si Ti postavio. Šta je čovek, te ga se opominješ, ili sin čovečji, te ga polaziš?" (Ps. 8:1, Ps. 8:3-4)

Sunce, to delo Božjih prstiju, ima prečnik od 860.000 milja (1 milja = 1,609 km). Toliko je veliko da bi se 1.200.000 Zemlji naše veličine moglo smestiti unutar njega. Putujući 11,5 milja u sekundi kroz svemir, sunce je izbačeno iz Božje ruke.

Mnoge zvezde su zbog koncentracije svojih atoma mnogo teže od sunca. Jedna od dvostrukih zvezda Sirijusa ima tako gustu koncentraciju - broj atoma u datom volumenu, da samo jedan kubni inč teži 784,09 kilograma (1 inč = 2,54 cm)! Zamisli šta bi se dogodilo kada bi meteor veličine stene sa Sirijusa ležao na zemlji i bio ti na putu, a ti si odlučio da ga šutneš da ti ne smeta. Ipak, koliko god ta zvezda bila teška, Bog je i nju zavrteo u orbitu.

Naše Sunce je samo jedna od milijardu zvezda u galaksiji Mlečnog puta. Ova galaksija je 10.000 svetlosnih godina široka i 100.000 svetlosnih godina duga. Drugim rečima, kada bi mogao da putuješ na zraku svetlosti brzinom 186.000 milja u sekundi, mogao bi da obiđeš Zemlju 7,5 puta za samo jednu sekundu. A

onda, ako bi napustio Zemlju mogao bi da oploviš oko Meseca za 1,25 sekundi i prođeš Sunce za 7,5 minuta. Da bi prošao svu širinu galaksije Mlečnog puta, trebalo bi ti 10.000 godina a da bi prošao njenu dužinu trebalo bi ti 100.000 godina. Kada bi onda pozeleo da posetiš najbližu galaksiju Andromedu, morao bi da putuješ brzinom svetla 1,5 miliona godina!

Ovaj beskrajn svemir sadrži milijardu galaksija, a jedna od njih je galaksija Mlečnog puta u kojoj postoji milijarda zvezda od kojih jednu od njih zovemo Sunce. Oko ove zvezde se okreće devet planeta solarnog sistema od kojih se jedna zove Zemlja. Planeta Zemlja ima prečnik od 7.926,7 milja na Ekvatoru i okreće se oko Sunca brzinom 19 milja u sekundi okrećući se oko svoje osovine brzinom 1.000 milja na sat, putujući sa Suncem u svojoj džinovskoj orbiti brzinom od 11,5 milja u sekundi, i (kako neki astronomi teoretišu) putujući otprilike brzinom od 179 milja u sekundi sa Mlečnim putem. Zamisli, mi ovde samo sedimo dok se sva ova pomeranja događaju!

Ako bi ikada zavrteo zvečku, video bi da se može vrteti dugo vremena i da će na kraju da uspori i stane. Ne znam kako je Gospod započeo okretanje Zemlje, ali ono što znam jeste da se još uvek okreće - i ne usporava! Bog je sve odredio i stavio u pogon.

Ova mala planeta Zemlja, iz grupe planeta koje se vrte oko Sunca, kao deo galaksije koja se zove Mlečni put, koja je opet jedna od milijardi galaksija, sadrži milijarde živih bića. Među tim milijardama živih bića je i vrsta koja se zove čovek, kojih gotovo da ima četiri milijarde.

Mora da je David bio šokiran kada je shvatio da je Božja slava veća od nebesa! Tako kaže: "Gospode, Gospode naš! Kako je veličanstveno ime Tvoje po svoj zemlji! Podigao si slavu svoju više nebesa." (Ps. 8:1)

A onda dodaje: "Šta je čovek, te ga se opominješ?" (Ps. 8:4)

Bog vodi računa o tom malom stvorenju imenom čovek na ovoj maloj planeti. Zemlja je mali solarni sistem, deo galaksije Mlečnog puta, deo ovog beskrajnog svemira, a sve je delo Njegovih prstiju. Činjenica da Bog vodi računa o meni jednostavno me zadivljuje! Stvoritelj ovog sveta je svestan mog postojanja i pazi na mene, svoje stvorenje, ovde na ovoj planeti!

"Šta je čovek?" Pre svega, on je telo. Elementi tela nisu baš nešto vredni. Ako uzmemo u obzir inflaciju, trenutno verovatno vrede oko 2,26 dolara u sirovim hemikalijama. Ranije sam se pozivao na činjenicu da je koncentracija stvari određena atomima po jediničnom volumenu. Naša tela se sastoje od atoma koji imaju jezgra protona i neutrona sa sićušnim elektronima koji se kovitlaju uokolo. Kada bih mogao da zaustavim kovitanje ovih elektrona, oni bi se povukli u centar mase jezgra - nukleusa. Kada bi svi atomi u tvom telu propali na ovaj način, ti bi automatski nestao. Toliko je praznog prostora u ovim atomima, da bi bio manji od čestice prašine; u stvari, trebalo bi mikroskop da te se vidi; a svi mi smo napravljeni od tih raznešenih atoma.

Međutim, Biblija nas uči da je čovek više od tela. Uči nas da je čovek, takođe, duša i duh. U Svetom Pismu se telo naziva "šatorom" zato što je ono privremeno prebivalište duha. Apostol Pavle je rekao: "Jer znamo da kad se zemaljska naša kuća tela raskopa, imamo zgradu od Boga, kuću nerukotvorenu, večnu na nebesima." (2. Kor. 5:1)

Bog ne pazi na mene na neki apstraktan način, On pazi na mene na jedan vrlo lični način. On zna kad ujutro ustanem, a kad uveče idem u krevet. Zna kad me neki zvuk probudi usred noći. On poznaje moje misli i razume moju zemljanu građu (Ps. 103:14). Ipak, pored toga što poznaje moje slabosti i moje mane, On me još uvek voli!

Ponekad se sotona poigrava s nama. Kaže nam da Bog ne želi ništa da ima s nama zato što smo jednom pogrešili ili pali, ili zato što neprestano grešimo. Sotona bi hteo da poverujemo da Bog više nije zainteresovan za nas, ali Bog zna od čega smo sagrađeni, da nismo ništa nego sam prah i isto tako poznaje namere našeg srca.

Kada imaš malo dete koje tek uči da hoda pustiš ga da se uhvati za tvoje prste kako bi mu pružio sigurnost i pouzdanje dok hoda. A onda, kad osetiš da je dovoljno siguran, izmakneš svoje prste. Dete će možda pokušati da učini taj prvi korak, ali možda će istog trena pasti jer još nije dovoljno iskoordinirano da hoda. Kad se to desi, nećeš početi da ga grdiš govoreći: "Ti malo pokvareno dete! Zašto ne hodaš!" Nećeš ga kazniti zato što nije uspelo, već ćeš ga zgrabiti i priviti k sebi. Ohrabrićeš ga i reći ćeš mu: "To je u redu, anđele. Hajde da ponovo

pokušamo." Uverićeš ga u svoju ljubav.

Dok god dete pokušava, ti nastavljaš da ga ohrabruješ i voliš. Iako će možda pasti stotinu puta, ti ga nećeš odbaciti. Nećeš ga se otarasiti samo zato što je pogrešilo. Na isti način Bog zna kad ti pokušavaš i ako pogrešiš On te ne odbacuje govoreći: "Oh, muka mi je više od tebe!" Ne, već će te zgrabiti i priviti k sebi, otrestiti prašinu s tebe i reći: "Hajde sada da pokušamo ponovo."

S druge strane, ti možda imaš tinejdžera u svojoj sobi i kažeš li mu: "Dođi ovamo, želim nešto da ti pokažem." a on odgovori: "Ne, ne želim i ne možeš me prisiliti." Možda ćeš ga malo lupiti po glavi zato što je neposlušan. Znači, na jedan način se ponašamo prema bebi a na drugi prema tinejdžeru. Jedno je ponašanje slabosti: želja da se nešto uradi, ali i nemogućnost da se to uradi, a drugo je buntovničko ponašanje: kada neko ima sposobnost da nešto uradi, ali ne želi da uradi. Ako želiš da služi Bogu ali nemaš sposobnosti, nemoj da se bojiš da će Bog biti ljut na tebe. Bog te voli! On zna tvoj zemljani šator i da si duhovno neiskordiniran. On gleda na nas svojom ljubavlju zato što smo Njegova deca. Kao što se otac sažaljeva nad svojim detetom koje uči da hoda, tako i naš nebeski Otac gleda na nas, svoju decu, sa sažaljenjem.

Međutim, ako se otvoreno bunimo protiv Boga govoreći: "Ne želim to da uradim! Neću to da uradim! Ne možeš me prisiliti da to uradim!" On će možda hteti da nam dokaže da nas može prisiliti da nešto uradimo kao što će otac možda dokazati svom tinejdžeru da ga može prisiliti da dođe na drugu stranu sobe.

"Šta je čovek?" Uopšteno govoreći čovek je neposlušno malo stvorenje. Tu je na ovoj maloj planeti gde diže svoju pesnicu na Stvoritelja govoreći Mu: "Ne želim da sledim Tvoja pravila! Živeću kako mi se prohte! Ne možeš me prisiliti da živim na način na koji Ti to želiš! Radiću šta mi se hoće!" Da, to je čovek, čestica prašine koja trese svoju prašnjavu pesnicu na Stvoritelja Univerzuma. Kako je glupo buniti se protiv Stvoritelja!

"Šta je čovek te ga se opominješ?" Nema odgovora na ovo pitanje. Bog ne samo da se opominje mene, On je došao da me poseti: "*ili sin čovečji, te ga polaziš*" Evanđelje po Jovanu počinje:

"U početku beše Reč, i Reč beše u Boga, i Bog beše Reč. Ona beše u početku u Boga. Sve je kroz Nju postalo, i bez Nje ništa nije postalo što je postalo... Na svetu beše, i svet kroza Nj posta, i svet Ga ne pozna. K svojim dođe, i svoji Ga ne primiše. A koji Ga primiše dade im vlast da budu sinovi Božiji, koji veruju u ime Njegovo... I reč postade telo i useli se u nas puno blagodati i istine; i videsmo slavu Njegovu, slavu, kao Jedinorodnoga od Oca." (Jn. 1:1-3, Jn. 1:10-12, Jn. 1:14)

Božja poseta čoveku je čudesna misterija a slepilo ljudskog buntovništva je tragedija. Pobuna ćete uvek zaslepiti; uvek je ludost pobuniti se protiv Boga - da se mali čovek buni protiv svog Stvoritelja. Njegov Stvoritelj je došao da ga poseti, ali čovek Ga nije ni prepoznao. Iako je svet stvoren po Njemu taj isti svet ga nije prepoznao.

Psalam 8 nastavlja svojim proročanstvom o Isusu Hristu i Njegovoj poseti Zemlji.

"Učinio si ga malo manjeg od anđela, slavom i čašću venčao si ga. Postavio si ga gospodarem nad delima ruku svojih, sve si metnuo pod noge njegove." (Ps. 8:5-6)

U Jevrejima 2:8 se navodi ovaj Psalam upućujući na Isusa Hrista. Bog je Isusu Hristu pokorio sve stvari dajući Mu vlast nad svim što je On stvorio. Međutim, na kraju ovog odlomka pisac Poslanice Jevrejima kaže: *"ali sad još ne vidimo da Mu je sve pokoreno."*

Ako pogledamo svet oko nas danas, vidimo da nije sve pokoreno Isusu Hristu već nasuprot vidimo svet kako se buni protiv Njegove vlasti. Iako smo hrišćani desi nam se da se i naše telo ponekad buni protiv Njega. Definitivno dolazi dan kada će Bog Isusu Hristu dati svu vlast kada će svako koleno kleknuti i svaki jezik priznati da je Isus Hrist Gospod na slavu Oca (Isa. 45:23; Rim. 45:23; Fil. 2:10). Još uvek ne vidimo sve stvari podređene Njemu: "A umanjenog malim čim od anđela vidimo Isusa, koji je za smrt što podnese venčan slavom i časti, da bi po blagodati Božijoj za sve okusio smrt" (Jev. 2:9).

Neka nam Bog pomogne da vidimo dalje od neposlušnosti oko nas i dalje od pobune našeg vlastitog tela i da već danas vidimo Isusa! Da Ga već danas okrunimo sa mnogo kruna kao Gospoda na prestolju. Već danas predajmo sami sebe Njegovoj vlasti i Njegovoj volji.

Kleknimo pred Njegovim prestoljem i slavimo Ga kraj Njegovih stopala. Usudimo se ući u slavu Carstva Božjega predajući sebe same Isusu Hristu Caru. Da vidimo Isusa i kad ga vidimo da zajedno s Davidom kažemo: "Gospode, Gospode naš! Kako je veličanstveno ime Tvoje po svoj zemlji! Podigao si slavu svoju više nebesa."

Šta je čovek da Bog misli na njega? Ipak, On misli na njega, opominje ga se. Šta je čovek pa bi Bog trebao da ga otkupi, ali ipak ga je otkupio. Šta je čovek da bi ga Bog hteo, ali ipak Bog ga želi. Šta je čovek da ga Bog spašava i čini ga svojim kroz čitavu večnost a ipak ga je učinio!

Pitanje koje bi mi trebalo da postavimo nije: "Šta je čovek?", već: "Šta je Bog?!" On je neograničena milost, neograničena ljubav i neograničena dobrota.

"Jer ja znam misli koje mislim za vas, govori Gospod, misli dobre a ne zle, da vam dam posledak kakav čekate. Tada ćete me prizivati i ići ćete i molićete mi se, i uslišiću vas. I tražićete me, i naći ćete me, kad me potražite svim srcem svojim." (Jer. 29:11-13) ◀

Iz knjige "Answers for Today", Chuck Smith. Preveo: Ante Miliša.

JOSIF

Steven Campbell

- Lekcije iz Josifovog života

Tokom mojih studenskih predavanja, prisustvovao sam predavanju koje je održao hirurrg za mozak koji pokušavajući za sat da opiše svoj rad u vezi sa napadima izazvanih nekim poremećajem. Tema je bila toliko široka i kompleksna da je komotno mogao da nastavi ceo dan da govori. Imam isti ovakav osećaj dok pokušavam da napišem kratak članak o Josifovom životu koji je veoma široka tema i o čemu mogu mnoge debele knjige da se napišu.

Josifova priča sadrži puno principa, ilustracija i primera koji utiču na većinu teološki obrazovanih hrišćana. Istovremeno, najmlađa

deca uživaju u dramatičnim detaljima koji pokazuju kako Bog vodi računa o Svojim ljudima. Zbog toga što se Josifova iskustva mogu sagledavati iz toliko različitih perspektiva, razmotrićemo "ukratko" nekoliko detalja iz njegovog života upravo onako kako biste vi prijateljima pokazali fotografije sa svog poslednjeg odmora koje bi istakle ono najvažnije. Možda ovi "kratki snimci" sakupljeni iz Prve Mojsijeve iz poglavlja od 37. do 50., mogu potaknuti dublju odanost Bogu - istom Bogu kome je Josif bio toliko veran tokom svojih 110 godina života.

Ilustracija Božje vremenske tačnosti

Bog je isplanirao da Josif postane egipatski premijer do njegove 30-te godine i da bude jedanaesti brat u porodici od 12 dečaka i jedne devojčice - neočekivan je redosled rođenja za onoga koji bi trebalo da postane prominentnim vladinim službenikom u tom delu sveta! Braća koja su ga prezirala prodala su ga kao roba i kao sedamnaestogodišnjak je završio u kući Petefrija, zapovednika službenika faraona. Nakon što je verno tamo služio, Josifu je Petefrijeva žena namestila klopku optužujući ga da je pokušao da je siluje. Zbog ove lažne optužbe završio je u zatvoru.

Nakon što je tamo proveo nekoliko godina, Josif je imao kratak susret s faraonovim peharnikom i pekarem koji su, takođe, bili utamničeni. Pošto im je Božjom mudrošću protumačio snove, Josif je rekao da će peharnik uskoro biti oslobođen, ali da će pekar biti obešen. Tom prilikom Josif je zatražio od peharnika da razgovora s Faraonom o njemu te mu prikaže njegovu nevinost.

Posmatraču koji bi gledao ove događaje i koji ne zna kraj ove priče, ovo bi izgledalo kao veliki prelomni trenutak za Josifa - napokon je uspostavljena veza s kraljem! Umesto toga, nailazimo na jedan gorak stih u Prvoj Mojsijevoj: "I starešina nad peharnicima ne opomenu se Josifa, nego ga zaboravi." (1. Mojsijeva 40:23)

Iako bi posmatraču ovo izgledalo kao izgubljena prilika, Božje vreme je još uvek sazrevalo. Nakon dve godine kada je Faraon imao čudne snove o kravama i klasju, peharnik se setio svog susreta s Josifom. Nakon što ga je pozvao iz tamnice, Faraon je bio toliko zadivljen Josifovim Bogom datim razborom u vezi s tim

snovima, da ga je postavio za nadglednika cele egipatske zemlje. Sada kao tridesetogodišnjak, Josif je bio odgovoran da sakupi hranu za vreme ovih sedam dobrih godina i pripremi se za sedam gladnih godina koje su predviđene Faraonovim snovima. Na ovaj način Josif je bio u poziciji da pomogne ne samo egipatskom narodu, nego i svojoj porodici koja je zbog hrane došla u Egipat tokom ove nestašice.

S naše tačke gledišta, teško da se Josifu išta dobro dogodilo tokom tih 13 godina. A ipak, Božji proračun vremena povezivao je svaki od ovih obeshrabrujućih okolnosti sa sledećim. Josif je bio prodan za roba tačno u vreme kada je Petefrije tražio još jednog slugu, pa je bio lažno optužen tako da bi mogao da bude u tamnici i razgovara s peharnikom. Peharnik je prvo zaboravio sve o Josifu, ali ga se setio u kritičnijem vremenu. Napokon, Josifova uticajna pozicija je direktno doprinela fizičkoj dobrobiti i duhovnom obnavljanju njegove braće. "Vi ste zlo mislili na mene," rekao im je, "ali je Bog mislio dobro, da učini... da vas sačuva na zemlji i da vam izbavi život izbjavljenjem prevelikim." (1. Mojsijeva 50:20; 1. Mojsijeva 45:5-8). Josif je bio svestan toga da je sam Bog organizovao ove događaje.

Mi se, takođe, možemo naći u okolnostima koje zahtevaju puno strpljenja kada se suočimo s nevoljama i nepravednim postupcima. Josifov život nas podseća da je Bog suveren i uvek sve nadzire uklapajući i najmračnije situacije u Svoj grandiozni plan - sve uvek u pravo vreme. Josif je mogao da pokuša da utiče na sve ove događaje kako bi bili u njegovu korist, ali umesto toga je strpljivo verovao Bogu. Nikada nije bio pod pritiskom žurbe, čak se i obrijao pre nego što je izašao pred Faraona (1. Mojsijeva 41:14). Kada tražimo Božju ruku u našim događajima, ohrabrujemo se da budemo strpljivi s pouzdanjem: "Mirno se pouzdaj u Gospoda, i čekaj ga strpljivo" (Psalam 37:7).

Postojan život u veri

Brod može ostati postojan u najgoroj oluji ako ima čvrsto sidro. Ironično je to što se nikada ne može znati kolika je čvrstina sidra sve dok oluja ne dođe! Isto tako, Josifova vernost se vidi jasnije kroz izazove koje je imao. Razmislite o tome kako je ostao čvrst, postojan, neko na koga se može osloniti, počevši od njegovog porodičnog života. Iako je bio svestan mržnje koju su njegova braća osećala prema njemu,

Josif je voljno i revnosno poslušao kada ga je njegov otac, Jakov, poslao da ih potraži (1. Mojsijeva 37:13). Mora da je Jakova radovalo što može da ima toliko poverenja u svog mlađeg sina.

Josifov karakter se nije ni u Egiptu promenio. Posle nekog vremena Petefrije je toliko verovao Josifu da mu je prepustio vođenje svog celokupnog domaćinstva "nije ni znao šta ima, osim hleba koji je jeo" (1. Mojsijeva 39:6). Tamničar je bio sledeći što je primetio Josifovu vernost, jer je njemu poverio sve ostale zatvorenike. Josifova pouzdanost je bila toliko čvrsta da tamničar nije mario ni da proverava ono što je on činio (1. Mojsijeva 39:23). Kasnije kada se napokon Faraon susreo sa Josifom, trebao je samo kratak susret da se uveri u Josifovu vernost i poštenje. Kao rezultat, namestio ga je da bude drugi čovek do njega samog u celoj zemlji (1. Mojsijeva 41:37-40). Dobro je za nas da ostanemo postojani i privrženi pa čak i onda kada nailazimo na uznemiravajuće izazove. Naše sidro nade je najčvršće jer seže od naših srca sve do samog Neba gde je Isus Hrist postavljen radi nas (Jevrejima 6:19-20).

Kontrast svojoj braći

Svedočanstvo Josifa nije bilo sjajno jedino tokom mračnih okolnosti, nego i stvarni kontrast njegovoj sebičnoj braći. U Prvoj Mojsijevoj 37:2 spominje se zao glas o svima njima a, takođe, su navedeni i neki specifični opisi nevernih karaktera njegovih četvoro najstarije braće - onih koji su trebali da mu budu najbolji primer. Prva Mojsijeva 34 opisuje podmučke, silovite Simeuna i Levija kada su smislili da odbrane sestrinu čast. Jakov je bio toliko zgrožen njihovim tadašnjim ponašanjem kao i u drugim prilikama da se još uvek sećao tih kvaliteta u svom smrtnom času (1. Mojsijeva 49:5-7). Što se Ruvima tiče, najstarijeg sina, u Pismu postoji zapis o njegovom delu seksualne nemoralnosti (1. Mojsijeva 35:22); i Judin porodični život godinama ispunjen nečistoćom i neredom, kako je to opisano u Prvoj Mojsijevoj 38.

Neuspeh njegove braće je mogao da obeshrabri Josifa i utiče na njega, navede ga na iste neuspehe. Imao je mogućnost da to učini s Petefrijevom ženom. Međutim, njegova moralna čvrstina i hrabrost se isticala još jasnije u poređenju s mračnom pozadinom njegove lične porodice. Josifova vernost nas ohrabruje da

nastavimo nepokolebljivo i da izbegavamo sve što bi nas navelo da zastranimo, pa čak i onda kada izgleda da naša braća i sestre u Hristu ne uspevaju. Ovo ne znači da bi trebalo sve ono u čemu se razlikujemo od drugih hrišćana da posmatramo kao neuspeh ili njihovu nestabilnost. Sigurno je da postoji vreme kada zbog različitih gledišta možemo da učimo od drugih, ali kada je problem moralna čistoća ili duhovno oštroumlje, to je prilika da Hristova slava bude ispoljena kroz našu vernost.

Čovek koji je plakao

Kada čitamo o Josifu, primetićemo koliko je često plakao. Da li smo primetili da uvek plače nakon što je postavljen na neku prominentnu poziciju. Uobičajeno jadikujemo zbog nepravednih događaja ali retko to uviđamo kod ljudi koji imaju poziciju i moć. Kod Josifa je ovo potpuno suprotno: bio je veran u vreme tame i nevolje a ganuto plakao u vreme kada je bio dobro poznat. Treba nam više ovakvih osobina među današnjim hrišćanima!

Josifova braća su rekla: "videsmo muku duše njegove" (1. Mojsijeva 42:21) kada su ga bacili u jamu. Međutim, nakon toga kadgod je Josif plakao, to je uvek bilo povezano s viđenjem njegove porodice (najmanje u šest slučajeva). Plakao je kada su njegova braća počela da se kaju (1. Mojsijeva 42:24) nakon toga kada je video Benjamina, svog mlađeg brata (1. Mojsijeva 43:30). Kada se pokazao svojoj braći njegovo je plakanje je bilo toliko glasno da je cela kuća mogla da ga čuje (1. Mojsijeva 45:2). Plakao je prilikom ponovnog susreta sa svojim ocem i ponovo prilikom njegove smrti (1. Mojsijeva 46:29; 1. Mojsijeva 50:1).

Plakanje koje mu je umalo slomilo srce jeste ono kada su mu braća ponovo došla sa strahom da će im se osvetiti (1. Mojsijeva 50:17). Još su uvek sumnjali u iskrenost njegove ljubavi. Sigurno je i Gospod Isus najviše povređen kada mu dođemo i ponovo nabrajamo sve naše neuspehe sumnjajući u Njegovu ljubav. Nemojmo nikada zaboraviti Njegovu stalnu, nepromenljivu ljubav.

Slika Gospoda Isusa

Josifova priča predstavlja čoveka savršenog poštenja kojeg su njegova braća odbacila. Prodat u roblje a nakon toga nepravedno

optužen, naposljetku je slavno uzvišen na najviše mesto. Kao uzvišen vođa, vodio je kraljevstvo Faraonu, a takođe, dobio nevestu. Da li vam ovo zvuči poznato? U ovom širem pogledu a takođe i u mnogim malim detaljima, Josif predstavlja predivnu sliku Gospoda Isusa. Mnogo dobroga bi donelo našim srcima čitanje Prve Mojsijeve, poglavlja od 37 do 50, kako bi više naučili o putevima blagoslovenog delovanja Gospoda. Dok razmišljamo o Josifovom životu, osetićemo da su nam srca privučena Gospodu a onda ćemo takođe početi da hodamo Njegovim stopama. Njegova je staza sve što želimo. ◀

Izvor: G&T sept. 2000.

SPASENJE JE BOŽJE DELO

Matthew J. Slick

"Od Gospoda je spasenje." (Ps. 3:8)

Kada neko prizove Boga i traži oprostjenje kroz Isusa, njegovi gresi su uklonjeni, očišćen je, njegov odnos sa Bogom je obnovljen i pretvoren je u novo stvorenje (2. Kor. 5:17). Sve ovo delo je od Boga, a ne čoveka.

U Bibliji nalazimo izraz koji opisuje čoveka koji nije hrišćanin. To je "prirodan čovek". U Prvoj Korinćanima Pavle kaže: "Prirodan čovek ne prihvata ono što je od Duha Božjeg, jer mu je to ludost; i ne može poznati, jer to se može samo duhovno prosuditi."

Stanje u kom se čovek nalazi može se uporediti s kapljicom otrova u čaši vode: sva voda je zatrovana, ali nije toliko loša koliko bi to mogla da bude. Nemoguće je da voda postane dobra. Takođe, nemoguće je da mi postanemo dobri.

Kada su Isusa Njegovi učenici pitali ko može biti spašen, On je odgovorio: "Ljudima je ovo nemoguće, a Bogu je sve moguće" (Mt. 19:26). Zbog toga spasenje dolazi jedino od Boga, milošću kroz veru (Ef. 2:8-9).

Predpostavljam da se sada sigurno pitate kakve ovo ima veze sa svedočenjem. Zašto bi sve ovo trebalo znati? Drago mi je što to pitate. Puno pomaže da se zna, jer morate da razumete da

je Bog taj koji spasava ljude. Naročito je Sveti Duh taj koji dokazuje grešniku da je sgrešio a ne vi. "I kad On dođe (*Sveti Duh*) pokaraće svet za greh, i za pravdu, i za sud." (Jn. 16:8).

Setite se, evanđelje se propoveda nakon spoznaje greha. Obzirom da grešnik ne može doći Bogu sam od sebe, on mora da spozna svoje grehe i na taj način razume da mu je potrebno spasenje. Učiniti da neko spozna svoj greh je van naših mogućnosti (Jn. 16:8).

Molitva je neophodna za svedočenje

Od vitalne je važnosti da se molite i tražite od Boga da pokaže greh kao i da spasi. Molitva je neophodna za svedočenje. Kada svedočite morate da se molite, jer tada možete slobodno i efektivno da širite evanđelje kakogod to želite i verujete da će Bog dati rast (1. Kor. 3:6-7). Molite Ga da pošalje Svetog Duha da ubedi svet o grehu. Delovanje Svetog Duha neophodno je za spasenje.

Sveti Duh

Sveti Duh deluje u dve vrste ljudi tokom svedočenja: u spasenom i u nespasenom. U spasenom, Duh živi u njemu (Rim. 8:11), poučava (Jn. 14:26), pomazuje (1. Jn. 2:27), vodi (Jn. 16:13), i posvećuje (1. Pet. 1:2). Bez Svetog Duha bili bismo kao brod bez kormila, nesposobni da živimo hrišćanskim životom i naravno, nesposobni da efektivno svedočimo.

U nespasenima, Duh dokazuje greh (Jn. 16:8). Grešnici dolaze Isusu kako bi se očistili od greha. Oni ovo čine nakon što su spoznali svoj greh pred Bogom. Ovo je, takođe, delo Svetog Duha.

Pošto je prirodan čovek odvojen od Boga zbog svojih greha (Isa. 59:2), Sveti Duh koristi Pismo (stihove koje navodite) da mu pokaže njegovu grešnost, ubedi ga o tome kako mu je potrebno spasenje i obrati ga kroz Reč. Kada prirodan čovek (ili žena) postane svestan svog stanja grešnosti tada se propoveda poruka izbavljenja iz greha i ona postaje efektivna.

Greh

Greh čini dve stvari: vređa Boga i ubija čoveka. Kako? Vređa Boga, jer mi ustvari kršimo Njegov

zakon. Ubija nas, jer to je priroda Zakona. Jeste li ikada čuli o zakonu gde ne postoji kazna? Zakon bez kazne samo je slogan. Obzirom da je Bog pravedan i zakoni donose kaznu, onda Bog mora kazniti one koji zakon prekrše. Ali ovo nije kraj priče. Bog je takođe milostiv i milosrdan. Njegova pravda je pala na Njega na krstu. Njegova milost je pala na nas milosrđem kroz veru.

Pravda, milost i milosrđe

Ono što je ugrađeno u odnos između Zakona i Evanđelja jeste koncept pravde, milosti i milosrđa. Jedan od najboljih načina kako možete da prikazete razliku među njima jeste da se koristite ilustracijama koje ukazuju na razlike i odnose. Na primer, pravda je primiti ono što zaslužujemo, milost je ne primiti ono što zaslužujemo a milosrđe je primiti ono što ne zaslužujemo.

Pretpostavimo da imate bicikl i ja ga želim. Jedne noći ja se ušunjam u vašu kuću i ukradem ga. Vi me uhvatite i ja odem u zatvor. (Zatvor bi bio mesto gde ja "plaćam" kaznu zbog kriminala što sam prekršio zakon.) Kazna je plaćena i to je pravda. Dobijam ono što zaslužujem.

Hajde da sada malo promenimo. Ušunjam se u vašu kuću i ukradem bicikl. Vi me uhvatite, ali me ne pošaljete u zatvor. Umesto toga, kažete mi da zaboravim na to. Kazna, odlazak u zatvor, nije plaćena. To je milost. Nisam primio ono što zaslužujem.

Još jedna promena. Ušunjam se u vašu kuću i ukradem vaš bicikl. Vi me uhvatite i ne pošaljete me u zatvor. Ustvari, vi mi date bicikl i sto dolara. To je milosrđe. Kazna je plaćena (jer ste vi platili "odštetu", tj. i više od toga) a ja sam primio ono što nisam zaslužio (bicikl i novac).

"Odšteta" se plaća oštećenoj strani, dakle vlasniku bicikla a ne počiniocu krađe. Da je neko treći zatekao kradljivca na delu pa gazdi dao sto dolara i lopovu bicikl - u tom slučaju bi sto dolara bila "odšteta".

Pravda, koja zahteva globu, ne zadovoljava zahtev milosti koji traži oprostjenje. Milost ne zadovoljava zahtev pravde. Milosrđe zadovoljava oboje.

Analogija lampe (1)

Recimo da sam u vašoj kući ili stanu sa svojom ženom. Razgovaramo o crkvi i u svojoj gorljivosti slučajno razbijem vašu lampu. E sada, ova lampa vam je posebna. Dobili ste je od dragog prijatelja i sentimentalno vam je vrlo vredna, a pored toga, potrebno vam je svetlo u sobi. Nakon par sekundi shvatili ste da je šteta učinjena i odlučite da mi oprostite. Kažete mi: "Sve je u redu, Matt. Opraštam ti što si mi razbio lampu, ali daj mi deset dolara."

Da li je to, što tražite deset dolara nakon što ste mi upravo oprostili, istinsko oprostjenje Sigurno da ne! **Kada nam Bog oprost grehe On kaže da ih se više neće sećati** (Jer. 31:34). Ako ste mi oprostili, možete li tražiti naplatu od nekoga kome je oprošteno? Ne, zato što oprosteni dug više ne postoji. Recimo, umesto da od mene tražite deset dolara, vi se okrenete mojoj ženi i kažete: "Matt je razbio moju lampu. Ti mi daj deset dolara za nju."

Ponovo vas pitam. Da li je to istinsko oprostjenje? Ne. Vi jednostavno prenesete dug na nekog drugoga ko nije bio umešan u prekršaj.

Ali, mi imamo problem. Lampa mora biti nadoknađena. U istinskom oprostjenju, ko će platiti da se ista nadoknađi? (*Promislite malo o ovome pre nego sto pročitate odgovor.*) Ko plaća? Vi! Vi ste jedini koji je ostao. Setite se ako ste mi oprostili dug; kako možete da očekujete da vam se plati?

Sada, protiv koga sam zgrešio? Vas. Ko oprašta? Vi. Ko plaća? Vi.

Kada zgrešimo, protiv koga smo zgrešili? Protiv Boga. Ko oprašta? Bog. Ko plaća? Bog! Da li ste razumeli ovo? Bog plaća! Kako to On čini? Jednostavno. Pre 2000 godina na brdu izvan grada Jerusalima On je poneo naše grehe u Svom telu i umro na krstu (1. Pet. 2:24). On je preuzeo na Sebe našu kaznu: "Ranjen je zbog naših prestupa i isprebijan zbog naših zlodela; kazna je bila na Njemu radi našeg mira..." (Isa. 53:4-5).

Bog je pravedan. Bog je milostiv. Bog je pun milosrđa. Zbog Božje pravde On je uzeo naše mesto. Zbog Božje milosti nismo kažnjeni. Zbog Božjeg milosrđa On nam daje večni život.

Iako nismo vredni spasenja, iako nismo vredni

Božje ljubavi, iako nismo vredni da primimo milost, iako smo zaslužili Božji gnev, Bog nas je spasio. To nije učinio zbog toga ko smo mi, već ko je On, ne zbog toga što činimo, već zbog toga što je On učinio. Bog je ljubav (1. Jn. 4:16). Bog je svet (1. Pet. 1:16). Bog je dobar (Ps. 34:8). Nikada ne bismo mogli da uronimo u dubinu Njegove čistote i ljubaznosti (Rim. 11:33). Nikada ne bismo mogli da Ga dosegne vlastitim naporima. Ostala nam je samo jedna stvar: moramo da Ga slavimo, volimo i služimo Mu. Jedini On je vredan. Slavljen neka bude ime Božije. ◀

(1) Ne sećam se gde sam pročitao analogiju o lampi ali koristim je već puno godina. Neko me je kontaktirao i spomenuo da je istu koristio i Džoš MekDavel (Josh McDowell). Ako je to istina, onda priznanje pripada njemu.

Izvor: CHRISTIAN APOLOGETICS & RESEARCH MINISTRY - www.carm.org.

ŠTA JE LEGALIZAM?

G. Brahman

Na ovo pitanje je moguće odgovoriti samo ako ga sagledavamo kroz Hristovo Evanđelje.

1. "Legalizam" uvek polazi od pitanja šta sam ja u stanju da uradim, koje delo da učinim ili šta ja mogu da ponudim Bogu (Lk. 18,11) da bi od Njega bio prihvaćen. No, u Evanđelju jedino Hrist odlučuje o ovom pitanju našeg prihvatanja ili odbacivanja kod Boga. Dakle, o tome odlučuje moja vera i moje predanje Hristu: "Mislimo dakle da će se čovek opravdati verom bez dela zakona." (Rim. 3,28).

2. "Legalizam" nam je uvek bliži. On nam je zato simpatičniji, jer uzvisuje naše JA. Tu mi imamo nešto u svojim rukama što bi Bog prema našoj računici, trebalo da uvaži i da mu bude drago. Čini nam se da je veoma važno da mi imamo nešto da ponudimo Bogu i to više od ostalih. Čini nam se da nam naša dostignuća pred Bogom osiguravaju "višu poziciju kod Boga od drugih". Međutim, u evanđelju smo u ulozi primalaca. "Pred Bogom smo svi samo

prosjaci", reče Luter na svojoj samrtnoj postelji a zato i glasi prvo blaženstvo u Mateju 5,3: "Blago siromašnima duhom, jer je njihovo carstvo nebesko!" - Ovakav položaj se nipošto ne dopada našem starom JA i zato čak i kada iskreno sledimo Hrista toliko često padamo u legalizam.

3. "Legalistički čovek" živi od staroga, tj. uvek od onoga što on ima i što jeste. Istina, on sada nosi hrišćansku masku; ali sa Bogom saobraća po ranijem životnom principu. Ako bi pošteno procenio svoj život, njegovo priznanje bi moralo da glasi: "Gle, skoro sve staro ostade. Praktično ništa novo nije postalo." Naprotiv, život prema Hristovom Evanđelju crpi snagu iz novog i jedinog izvora: Hrista. On je život, kao život koji oživljava loze na čokotu. Jedino kada smo u Hristu, onda bez grčevitog naprezanja raste novi plod za Boga. Imamo radosno svedočanstvo: "Zato, ako je ko u Hristu, nova je tvar: staro prođe, gle, sve novo postade!" (2. Kor. 5,17).

4. "Legalista" će na kraju, ako je iskreni tražilac Boga, postati obeshrabren i jadan (Rim. 7,24). On uvek mora da se napreže. Osim toga veoma naporno deluje i na svoju okolinu. Uskoro primećuje, da je za izvesno vreme u stanju da vara druge svojom pobožnošću, ali ne i Boga niti samoga sebe. Drugi, opet, koji sami sebe lažu, postaju ponosni, naduveni, samopravedni. "Čuvajte se kvasca farisejskog, koji je licemerje." (Lk. 12,1-2). Legalista meri svoje duhovno stanje strogim održavanjem vanjskih pravila, oblika i normi a ne kroz lični i intimni odnosom prema Isusu Hristu. Život prema Evanđelju milosti čini čoveka skromnim i poniznim. Jer jedino tako može spoznati svu svoju potpunu nemoć i bezvrednost pred Bogom (Rim. 7,18). Sa druge strane, mi bivamo ohrabreni i ojačani i istinski usrećeni na osnovu novih mogućnosti milosti koje nam stoje na raspolaganju u Hristu (Fil. 4,13).

5. "Legalizam" me nemilosrdno prikliva (vezuje) za mene lično. Uvek sam zauzet sobom a mnogo manje Isusom, mojim Gospodom. Nastojim da popravim starog čoveka. Ustvari, neprekidno se bavim pokušajima reanimacije (ponovnog oživljavanja) mog starog života koji je zapravo umro s Hristom i u krštenju je čak i sahranjen. Nasuprot tome, Evanđelje donosi oslobođenje kako bi nadalje mogao da živim "novinu života" u radosnoj i zahvalnoj orijentaciji prema Bogu, mom Gospodu (Rim. 7,4).

6. "Legalizam" uvek razara zajedništvo. Nisam zadovoljan što sam sebi namećem jaram zakonskih normi. Moram ga silom natovariti i drugima, moram druge meriti istim merilima. Završetak je kritiziranje i suđenje braći i sestrama bez ljubavi. Ne retko je to ista žalosna predstava kao kod Galatskih hrišćana kojima je Pavle morao da piše: "Ali ako se među sobom koljete i jedete, gledajte da jedan drugog ne istrebite." (Gal. 5,15). Hrist nas, naprotiv, svojim Evanđeljem stavlja u veliko zajedništvo onih koji priznaju, kako kaže pesma: "Ništa dat' ne mogu, sve si, Hriste, ti!" Oni znaju da su bogati, jer su obdareni a čeznu da zajednički slave velikog božanskog darodavca (Rim. 15,5-6).

7. "Legalizam" prema proceni apostola praktično reže našu životnu nit. Odseca nas od Hrista i izdvaja iz milosti (Gal. 5,4). To su iste posledice koje dolaze kao kod greha. Samo što je legalizam još opasniji, jer se krije iza pobožne maske i jer ga je teže razotkriti. Nasuprot tome, Evanđelje nas vodi u trajno životno zajedništvo sa Hristom i ujedno omogućuje naš rast i rod.

* * *

Jasno je kao dan da je nemoguće mešati ova dva puta i dva načina života, legalistički i evanđeoski, zakon i milost, prema receptu: "Dvostruki šav bolje drži." Legalistički put neminovno vodi u prokletstvo, jer nas stavlja van milosti Božje. Obećanje blagoslova važi samo za one kojima je dovoljan jedino i samo Isus Hrist za njihovo opravdanje i prihvatanje pred Bogom.

Pitanje kako savladati legalizam postalo je jedno od presudnih pitanja rane crkve, i ovo je bilo važno zato što je od njega zavisio njen dalji opstanak i misionarska sila. To isto pitanje nije napustilo Crkvu Isusa Hrista kroz sve vekove njenog postojanja. To je pitanje koje mi danas treba sami sebi ponovo da postavimo, i ako je potrebno da se pokajemo i vratimo sebe u Evanđelje milosti. ◀

Prema: Iskre, 3/1983.



KAKO RASTE VAŠE POVRĆE?

Džon Dž. Rajzinger

Ovo je priča o dva čoveka, komšija, koji su svako popodne zajedno pili kafu na terasi. To je bio njihov zajednički svakodnevni ritual. Gospodin Mudrinić je bio poznat kao pisac knjiga o povrtarstvu a gospodina Zakerala su ljudi znali kao nekog koji je o svemu znao ponešto, i koji je to rado delio sa drugima. U stvarnosti ustvari nije znao ništa. Obojica su često govorili da vole povrće iz domaće bašte, iako ni jedan od njih ništa nije u bašti gajio. Jednog dana su se stvari promenile. Tu njihovu "idilu" je donekle narušio gospodin Revnosni.

Gospodin Revnosni koji se upravo doselio, odmah je okopao svoju baštu. Gospoda Mudrinić i Zakerala su uz kafu komentarisali njegov rad: "Verovatno neće ništa gajiti, još je suviše rano. Ništa mu neće nići. Uzalud se trudi." Međutim, sledećeg dana je gospodin Revnosni u baštu izašao sa semenom kukuruza za kuvanje i rasadom paradajza. Počeo je da priprema zemlju za setvu kukuruza i rasada paradajza. Gospodin Mudrinić je osećao da je njegova dužnost da skrene pažnju novom komšiji da za setvu kukuruza i presađivanje paradajza još nije pravo vreme, a i način na koji to radi nije dobar. Detaljno je objasnio gospodinu Revnosnom kako stvari stoje. Ubeđivao je gospodina Revnosnog da je on lično veliki stručnjak za ovu oblast. Bio je uveren da je sav trud gospodina Revnosnog potpuno uzaludan.

Pošto ga je gospodin Revnosni strpljivo saslušao, odgovorio je: "Uvažavam vaše savete komšija; međutim, moj deda se prilikom uzgajanja povrća rukovodio mesečnim ciklusima i uvek je imao dobar rod." Gospodin Mudrinić se jedva suzdržao od smeha i rekao je: "Komšija, ja sam napisao više od petnaest knjiga o povrtarstvu. Štaviše, jednu knjigu sam posvetio samo uzgoju paradajza. Verujte mi, samo gubite vreme i energiju." Gospodin Revnosni mu se ponovo zahvalio za njegove savete i nastavio da seje kukuruz i presađuje paradajz.

Posle nekog vremena, koje su gospoda Mudrinić i Zakerala ispunjavali pijuckanjem kafe i ličnim hvalospevima o povrću koje se nekad uzgajali u kućnim baštama, no, gospodin Revnosni ih je iznenadio sejanjem još nekih

vrsta semena. Gospodin Zakeralo reče svom komšiji: "Pogledaj samo molim te, taj razmak između redova kako je mali. Biljke će se međusobno gušiti." Njegov drugar je samo potvrdno klimao glavom. Tokom celih sledećih mesec dana su na gospodinu Revnosnom i njegovom radu iznalazili mnogo novih grešaka. Ismejavali su ga i govorili kako će glupost gospodina Revnosnog uskoro izaći na videlo.

Polovinom juna počeo je gospodin Revnosni da ubira prve plodove. Svakog dana je u bašti imao nešto novo. Paradajz je bio veći i crveniji nego što je to uobičajeno. Kukuruzni klipovi su bili skroz ispunjeni, puni slatkog soka. Slatko uživanje.

Onda se desila zanimljiva stvar. Gospoda Mudrinić i Zakeralo su prestali da piju kafu na terasi. Nisu nastavili svoj dugogodišnji ritual sve dok njihov komšija nije sakupio sav rod koji je imao u bašti. Interesovalo bi me da li su sami sebe upitali: "Kako je moguće da on ima povrće a mi nemamo? Mi znamo sve o tome a on skoro ništa!"

Isto tako, postojalo je dvoje komšija koji su slično provodili vreme pijući kafu. Jedan se zvao Mudrinić za propovedanje Evanđelja a drugi se zvao Zakeralo. Mnogo su govorili o tome da jako čeznu da vide spasenje grešnika, da vide probuđenje, iako sami nikada nisu svedočili izgubljenim dušama. Osećali su da je njihova glavna uloga da "informišu" ljude koji svedoče kako to rade na pogrešan način, i da oni znaju šta su "ključevi uspeha". A onda, jednoga dana se doselio komšija Revnosni...

...sami dovršite priču. Ja idem da plaćem... ◀

Izvor: "Zapas o dušu".

misaone refleksije

POSLEDNJE REČI EVANĐELISTE *nepoznati autor*

Dok je evanđelista Moody, koji je na hiljade duša doveo Hristu, ležao na samrtničkoj postelji, njegov sin William je bio uz njega, te, je

opisao poslednje reči ovog velikog evanđeliste:

"Čuo sam kako moj otac polako i odmereno govori: 'Zemlja će nestati a nebo će se izgubiti'. Mislio sam, da to moj otac govori u snu, ali on je sa osmehom radosti to stalno ponavljao, onda mi je rekao: 'Ne. Williame, to nije san! O, kako je ovo predivno, slično vaznesenju? Ako je ovo smrt, onda je ona slatka. To nije dolina sena smrtnoga. Jer Bog je pored mene. Zove me i ja moram ići.'

Onda je svojoj deci dao svoje poslednje savete, te na kraju u večnost je otišao sa ovim rečima: 'Danas je moj dan krunisanja. Danas ću trijumfovati! Ovaj dan sam čekao i priželjkivao godinama.'"

"Budi veran do same smrti i daću ti venac života..." (Otk. 2:10)

BLAGO ONIMA KOJI... *Preuzeto sa Interneta*

Blago onima koji se znaju samima sebi nasmejati, jer se oni nikada neće dosađivati i neće drugima biti dosadni.

Blago onima koji razlikuju između brda i krtičnjaka, jer će takvim gledanjem na životne poteškoće izbeći mnogu zlovolju i mnoge nepravilike.

Blago onima koji paze šta gledaju, šta slušaju i kuda idu svojim nogama, jer će takvi vrlo retko pasti. Izbeći će mnoge zamke i neće se spotaći na onim mestima gde su drugi pali.

Blago onima koji znaju ćutati i slušati, jer će oni mnogo novoga naučiti i biće kadri druge poučiti.

Blago onima koji sebe visoko ne samo-ocenjuju i koji sebe ne smatraju nezamenjivima, jer će takve njihovi bližnji vrlo ceniti.

Blago onima koji su oštrog sluha za tihi poziv bližnjeg kada zove upomoć, jer takvi će sijati radošću na sve strane i žeti mnoge lepe trenutke.

Blago onima koji pre početka svakog posla razmišljaju, a na početak svakog razmišljanja stavljaju molitvu, oni će izbeći mnoge gluposti i moguće promašaje u svome poslu.

Radujte se i veselite se, ako možete ćutati i

nasmejati se kad' vas drugi u reči "preseku", kad' vam protivreče i na prste vam staju, jer je to znak da Evanđelje počinje prožimati vaše srce i donositi svoj rod.

A iznad svega, blago vama, ako ulažete svaki napor u to kako da Gospoda prepoznajete u svim ljudima koje susrećete, jer vi ste onda zaista pronašli pravo svetlo, pravu mudrost i ljubav Božju.

"Neverovatno! Koliko je ljudi stalo u ovako malu ćeliju."

Smešna strana...

BOG SVE VIDI

Jedan sveštenik je imao malu bašticu u kojoj se moglo naći raznovrsno voće, a trešnje bi svake godine dobro rodile. Međutim, posle nedeljne škole neka deca su često nevidljivo ušetala u bašticu i naslađivala se slatkim plodovima.

Sveštenik je želeo zaštititi svoje, ali pošto je bio dobar čovek i voleo je decu, nije hteo da preduzima neke drastične mere. Smatrao je da će biti dovoljno ako tu pobožnu dečicu upozori da je to što rade greh. Tako, je pored drveta trešnje stavio veliku tablu sa rečima: "Pazi šta radiš. Bog sve vidi!" Sveštenik je mislio da je ovim rešio svoj problem. Međutim, sledeće nedelje primeti da su deca opet brstila baštu. Pogledao je na svoju tablu, a na njoj je stajalo dopisano: "Ali Bog nije tužibaba!"

MALA SOBA

Neki putnik zahvaćen veoma lošim vremenom, odluči da potraži sklonište u jednom manastiru koji mu je bio uz put. Pošto su ga monasi primili, nahranili ga, odvedoše ga do njegove sobe, gde bi trebalo da prespava.

Kada su ušli u malu ćeliju, da bi ovog čoveka ispunio svetim osećajima, monah reče: "U ovoj su ćeliji spavali mnogi slavni oci: Jeronim, Sostan, Sioses, Arhint, Deodat, Klement i Prosdokim."

Iznenadeni čovek na to sa čuđenjem odgovori:

SIONSKA TRUBA je nezavisna (interdenominaciona) hrišćanska publikacija, neprofitabilnog karaktera, koja se bavi pisanjima o verskom životu. Njeni prvi čitaoci i pisci su vernici, ljudi koji su svoje živote predali Isusu Hristu, da bi On postao njihov lični Gospod i Spasitelj. Ideja SIONSKE TRUBE je da vernicima stvori prostor, gde će se čuti njihov glas. I naravno, da posluži kao most za upoznavanje vernika u Isusa Hrista. Opširnije o SIONSKOJ TRUBI možete pročitati na stranicama: O nama i Šta verujemo? koje se nalaze na našoj Web prezentaciji, ili pišite na siont@ptt.rs i slobodno nas pitajte.

Stare brojeve SIONSKE TRUBE takođe možete downloadovati sa našeg sajta.

<http://www.siont.net/>